

tydelige Midler til Fremme af Skoleundervisningen, til Fremme af Bogsamlinger og andre kulturelle Bestræbelser hos deres Landsmænd i Udland, navnlig de oversøiske Lande, og naar saa store Nationer finde det nødvendigt at bringe Ofre for at bevare Samfølelsen mellem deres Landsmænd i Udland og Moderlandet, er det endnu langt nødvendiggjort for den lille Nation. Jeg tror, at det vil være en udmærket nyttig Ting, hvis vore Landsmænd i Udlandet, særlig i de oversøiske Lande, for saa vidt de selv ofre noget af Betydning til saadanne Formaal, kunne vente, at disse Bestræbelser finde økonomisk og moralsk Støtte i Hjemlandet. Det er dog ikke noget stort Beløb, vi have tænkt os at foreslaa hertil. Bevillinger af den Art ere i andre Lande begyndte smaat, have saa udviklet sig til noget mere, efterhaanden som de naturlige Krav ere stegne, og efterhaanden som, netop ved Statens Støtte, Bestræbelserne hos de vedkommende Landsmænd i Udlandet have udviklet sig. Paa samme Maade bør det gaa her. Vi skulle begynde smaat, og først, naar Livets Krav byder det, skulle vi gaa videre.

Det ærede Medlem fra Kalundborg (Krabbe) spurgte, om der kunde ventes Forslag til Bidrag fra den danske Stat til den interparlamentariske Union, og henviste til, at min højtærede Forgænger havde stillet et saadant Statsbidrag i Udsigt. Jeg kan svare, at ogsaa jeg i høj Grad sympatiserer med, at vi i Lighed med, hvad Norge og England have gjort, yde et saadant Bidrag, og jeg finder det dobbelt begrundet derved, at der nu er kommet en Omordning af den interparlamentariske Unions administrative Forhold, som kræver større Pengemidler.

Jeg skal til Slutning besvare nogle Spørgsmaal, rettede til mig i min Egenkab af Forsvarsminister.

Det ærede Medlem fra Frederiksberg (Ellinger) spurgte, om det var min Agt at udnævne en militær Direktør i Krigsministeriet. Jeg skal besvare dette Spørgsmaal med en Henvisning til den korte Tid, i hvilken jeg har siddet paa den Plads, jeg nu beklæder. Jeg har ikke fundet nogen Anledning til Misnøje med den Maade, hvorpaa den nuværende Departementschef og fungerende Direktør i Krigsministeriet har udfyldt sit Hverv, og jeg mener, at ikke nogen vil kunne vente af mig, at jeg under de nuværende Forhold, hvor vi sidde midt i Udarbejdelsen af organisatoriske og

andre Love paa Forsvarsministeriets Omraade, som forhaabentlig om ikke alt for lang Tid ville blive forelagte dette Ting, skulde skifte Medhjælp i Krigsministeriet.

Det andet Spørgsmaal, der blev rettet til mig — det var fra det ærede Medlem fra Ringsted (Zahle) —, vedrørte et Krav, der fra Krigsministeriets Side er stillet til Underofficersforeningen i København om, at der i dens Love skal staa, at disse Love til enhver Tid skulle være godkendte af Krigsministeriet. Jeg har undersøgt denne Sag. Jeg ser, at der er stillet et saadant Forlangende fra Ministeriets Side til Underofficersforeningen, og efter de Oplysninger, jeg har kunnet indhente, vil det være meget let for Underofficersforeningen at fyldestgøre dette Krav. Det er, som det ærede Medlem ogsaa selv fremhævede, kun en Tydeliggørelse af det Krav, som Underofficersforeningen allerede er gaaet ind paa. Saa vidt mig bekendt, er der i vedkommende Underofficersforening allerede indvarslet en Generalforsamling i en nær Fremtid med Dagsorden: Lovændringer, og efter Foreningens Love kunne Love vedtages, naar blot en Femtedel af Foreningens Medlemmer er til Stede, saa der behøves ikke mere end een Generalforsamling til Vedtagelse af en saadan Lovændring. Jeg tror da, at Sagen vil kunne gaa i Orden ganske roligt, saa at det Krav, der er stillet fra Ministeriets Side, snart bliver opfyldt.

Det ærede Medlem fra Helsingør (Christian Rasmussen) har klaget over Kostforplejningen paa Kronborg. Jeg anerkender fuldt ud den varme Interesse, det ærede Medlem baade ved denne og andre Lejligheder har vist for Udviklingen af Fuldkostforplejningen i Hæren, og ganske særlig har det ligget ham nær at have sin Opmærksomhed henvendt paa Kostforplejningen paa Kronborg, som han jo har ligefor sine Øjne. Det ærede Medlem har erkendt, at det er gode Varer, der leveres, erkendte ogsaa, at Ledelsen er upaaklagelig, men ankede over, at der var for lidt kvindelig Medhjælp, og at derfor Tilberedningen af Maden lod meget tilbage at ønske. Dertil er at sige, at Indførelsen af Fuldkostforplejningen ved forskellige af Hærens Afdelinger ikke alene har haft til Formaal at give Mandskabet en bedre Forplejning end tidligere, men ogsaa at give Underofficerer og menige Færdighed i at tilberede Maden ved Lejrøvelser og under Kantonnementsforhold, hvor de tidligere have ladet overordentlig meget tilbage at ønske. Det er klart, at det under Lejr-